ZAAK 59-65

Arrest van het Hof (Eerste Kamer) van 15 december 1966 [1]

Samenvatting

1. Handelingen van een Instelling — Definitief karakter daarvan — Criteria

2. Procesvoering — Aansprakelijkheidsaktie naast vordering tot nietigverklaring afzonderlijk ingesteld — Begrenzing van het onderscheid tussen beide acties

1. Een handeling van een instelling moet, wanneer daaraan geen voorwaarden of voorbehouden verbonden zijn, als definitief worden beschouwd, wanneer wezenlijke, nauwkeurig bepaalde en onderling overeenstemmende feiten, door welke bewezen wordt, dat zij een voorlopig karakter draagt, ontbreken.
   Vgl. Samenvatting no. 1; Arrest 34-65.
2. Een partij mag zich van een op administratiefrechtelijke aansprakelijkheid gebaseerde actie bedienen zonder dat zij alsdan tevens nietigverklaring van de schadeveroorzakende onrechtmatige handeling heeft te vorderen. Zij kan evenwel niet langs deze weg streven naar een met nietigverklaring van genoemde handeling gelijk te stellen resultaat, wanneer de tot zodanige nietigverklaring strekkende vordering niet-ontvankelijk is.

In de zaak 59-65 :

H. SCHRECKENBERG,

ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie,
ten deze vertegenwoordigd en bijgestaan door Mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel en privaat-docent aan de Universiteit aldaar,
domicilie gekozen hebbende ten kantore van Mr. B. Schmitz, 6, rue J. B. Esch, Luxemburg,

verzoeker,

tegen

1 — Procestaal : Frans.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR ATOOMENERGIE,

ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur Mr. M. Prelle,

domicilie gekozen hebbende bij M. Manzanarès, secretaris van de Juridische Dienst der Europese Uitvoerende Organen, te Luxemburg,

verweerster,

betreffende :

— een verzoek tot nietigverklaring van het door de Commissie op 22 september 1965 genomen besluit tot afwijzing van een door verzoeker op 8 juli 1965 gedaan verzoek;
— een verzoek om indeling in de rang A 3, salaristrap 2, met ingang van 1 januari 1962 en met toekenning van de tweejaarlijkse salaristrappen, waarop hij na genoemde datum aanspraak verkreeg;
— een subsidiair verzoek om toekenning van schadevergoeding,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt :

A. Trabucchi, Kamerpresident,
L. Delvaux en R. Lecourt (Rapporteur), Rechters,
Advocaat-Generaal : K. Roemer,
Griffier : A. Van Houtte,

het navolgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN EN HET RECHT

I — De feiten en de procedure

Overwegende dat verzoeker op 25 november 1960 tegen een salaris van Bfr 21.000,— in dienst is getreden van de E.G.A. en sindsdien werkzaam is geweest als hoofd van de Huishoudelijke Dienst;

dat hij op 5 maart 1963 met ingang van 1 januari 1962 vast werd aangesteld met toekenning van de rang A 5, salaristrap 2;

dat hij op 13 oktober 1964 met ingang van 1 januari 1964 werd bevorderd naar de rang A 4, salaristrap 1;

dat hij op 8 juli 1965 aan de voorzitter der Commissie een „klacht ingevolge artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren, zijn indeling betreffende", deed toekomen, waarin hij verzocht hem alsnog met terugwerkende kracht de rang A 3 toe te kennen;

dat zijn verzoekschrift met name was gebaseerd op vergelijking van zijn rechtspositie en die van de E.E.G.-functionaris Maudet, alsook — bij wege van precedent — op 's Hofs in de zaak-Maudet gewezen arrest;

dat de Commissie op 22 september 1965 zijn klacht afwees en het te zijnen aanzien genomen besluit van 5 maart 1963 (tot vaste aanstelling met ingang van 1 januari 1962 als hoofdadministrateur met toekenning van de rang A 5) en dat van 13 oktober 1964 (houdende zijn bevordering naar de rang A 4 met ingang van 1 januari 1964) heeft gehandhaafd;

dat verzoeker op 13 december 1965 tegen het besluit der Commissie, houdende afwijzing van zijn klacht, in beroep is gekomen;

dat de Commissie incidenteel concludeerde, dat het verzoek niet binnen de daartoe gestelde termijn is gedaan, zodat verzoeker daarin niet-ontvankelijk moet worden verklaard;

dat het Hof (Eerste Kamer) bij beschikking van 3 maart 1966 de incidentele vordering met de hoofdzaak heeft gevoegd;

dat de voortzetting van de mondelinge behandeling ter terechtzitting van 21 oktober 1966 op eenparig verzoek van partijen is uitgesteld tot 10 november, opdat nieuw overgelegde stukken zouden kunnen worden onderzocht;

dat de Advocaat-Generaal Roemer ter terechtzitting van 24 november 1966 mondeling zijn met redenen omklede opmerkingen heeft ingediend;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* heeft geconcludeerd voor eis dat het den Hove behage :

„1. het besluit der Commissie d.d. 22 september 1965 tot afwijzing van zijn schriftelijke klacht d.d. 8 juli 1965 van nul en gener waarde te verklaren;

2. te verklaren voor recht, dat de Commissie gehouden is verzoeker met ingang van 1 januari 1962 in te delen in de rang A 3, met toekenning van salaristrap 2 op genoemde datum alsmede van de volgende tweejaarlijkse salaristrappen overeenkomstig artikel 44 van het Statuut;

3. *subsidiair:* te verstaan dat de Commissie aan verzoeker ten titel van schadevergoeding heeft te betalen een bedrag overeenkomende met dat van de ingevolge artikel 7, § 2, van het Statuut van de ambtenaren bedoelde aanvullende toelage, welke hem met ingang van 1 januari

1962 had moeten zijn voldaan, welk bedrag — onder voorbehoud van rechten — voorshands op Bfr 100.000,— wordt begroot;

4. te verstaan dat de Commissie alle op het geding vallende kosten heeft te betalen;"

Overwegende dat *verweerster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :

„— verzoeker in zijn — te laat ingestelde — vordering niet-ontvankelijk te verklaren;
— de vordering te ontzeggen en te verstaan dat de kosten van het geding ten laste van verzoeker blijven, voor zoveel zulks — gezien artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering — rechtens mogelijk is;"

Overwegende dat *verzoeker* incidenteel heeft doen zeggen voor antwoord, dat het den Hove behage :

„de door de wederpartij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid te verwerpen;

subsidiair

de incidentele vordering met de hoofdzaak te voegen, kosten rechtens;"

Overwegende dat *verweerster* heeft doen zeggen voor antwoord, dat het den Hove behage :

„ten principale : verzoeker in de — te laat ingestelde — vorderingen tot nietigverklaring en tot schadevergoeding niet-ontvankelijk te verklaren; verweersters voormelde incidentele vordering toe te wijzen;

subsidiair

verzoekers voormelde vorderingen als ongegrond te ontzeggen;
de kosten van het geding ten laste van verzoeker te brengen voor zoveel zulks — gezien artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering — rechtens mogelijk is;"

Overwegende dat *verzoeker* heeft doen zeggen voor repliek, dat het den Hove behage :

„verzoeker akte te verlenen, dat hij bij zijn vorderingen volhardt;

subsidiair

1. aan de Commissie overlegging te gelasten van de stukken — met name de rapporten — die zij aan haar op de 282e en 283e zitting (punt XI van de 282e zitting en punt XV van de 283e zitting) genomen besluiten ten grondslag heeft gelegd;

2. aan de Commissie overlegging te gelasten van het stuk Eur/C/1651/63 f en van de door de Commissie aan D. Mosthaf gerichte brief d.d. 8 maart 1965;

meer subsidiair

te gelasten dat ten deze zal worden overgegaan tot het horen van getuigen — biedende verzoeker aan als zodanig voor te brengen de heer Funck, Directeur-Generaal Administratie en Personeel —, en wel zulks ter zake van het navolgende :
„de heer Funck heeft aan verzoeker medegedeeld, dat zijn rechtspositie niet kon worden geregeld zolang niet tot herwaardering van zijn functie en die van een aantal andere op het Directoraat Administratie werkzame ambtenaren is overgegaan;"

Overwegende dat *verweerster* heeft doen zeggen voor dupliek dat het den Hove behage :

„de vorderingen in zijn conclusie van antwoord vervat toe te wijzen; verzoeker in de door hem bij repliek gedane subsidiaire vorderingen — die niet met redenen zijn omkleed invoege als in artikel 42, § 1, van het Reglement voor de procesvoering is voorgeschreven en niet ter zake dienende zijn — niet-ontvankelijk te verklaren;"

III — Overzicht van de argumenten van partijen

A — *De ontvankelijkheid*

Overwegende dat *verweerster* erop wijst, dat verzoeker zich noch langs administratiefrechtelijke weg noch in rechte binnen de in artikel 91 van het Statuut omschreven termijnen heeft voorzien tegen de indeling, die te zijnen aanzien in het besluit van 5 maart 1963 duidelijk was vervat, immers te dier zake eerst op 8 juli 1965, dat is 28 maanden later, stappen heeft ondernomen;

dat het besluit van de voorzitter tot verwerping van zijn — tardief ingediende — bezwaren slechts een bevestiging inhoudt van het besluit van 5 maart 1963;

dat verweerster betoogt, dat men volgens vaste rechtspraak van het Hof tegen een indelingsbesluit slechts binnen een termijn van drie maanden na betekening in beroep kan komen;

dat blijkens deze jurisprudentie op eventuele nieuwe feiten ten deze geen beroep kan worden gedaan;

dat bovendien de gedeeltelijke reorganisatie van bepaalde diensten en de verdeling van sommige diensten in afdelingen, alsmede de bevordering van sommige functionarissen op grond van persoonlijke prestaties, niet de door verzoeker bedoelde nieuwe feiten — volgens hem bestaande in een algehele reorganisatie der verschillende diensten, gevolgd door herindeling der betrokken personeelsleden — zouden kunnen opleveren;

Overwegende dat *verzoeker* heeft geantwoord, dat de opgeworpen exceptie niet de ontvankelijkheid van het door hem subsidiair gevorderde betreft en erop heeft gewezen, dat het niet mogelijk is op deze tweede vordering te beslissen zonder dat naar de primair gedane eis een onderzoek ten gronde is ingesteld;

dat verzoeker meer subsidiair heeft uiteengezet, waarom zijns inziens zijn primaire vordering als zodanig ontvankelijk is;

dat de op dit stuk bestaande jurisprudentie niet inhoudt, dat een tevoren door het Hof tussen andere partijen gewezen arrest niet als nieuw feit mag worden beschouwd, doch juist met zodanig nieuw feit — indien het van wezenlijke betekenis en op de rechtspositie van betrokkenen van invloed is — zoals in de zaken Muller (109-63 en 13-64, Jurisprudentie, Deel X, blz. 1381) en Julien (zaak 10-64, Jurisprudentie, Deel XI-5) het geval was — rekening houdt;

dat de op 8 april 1965 ten aanzien van een aantal ambtenaren genomen maatregelen niet slechts bevordering inhouden, doch als herwaarderingen moeten worden beschouwd (zij het dat deze herwaarderingen een naar de vorm gebrekkig karakter dragen, nu daaraan geen terugwerkende kracht is verleend);

dat uit alles blijkt, dat in feite sprake is geweest van herindeling van alle bedoelde diensten (achterwege blijven van voorafgaande aankondiging; proces-verbaal van de 282e en 283e zitting der Commissie; nota van 4 april 1963 van de heer Funck aan de Commissie; enkele op de begroting 1963 voorkomende, in 1965 voorziene posten; de verklaringen van de heer Funck; de wijze waarop Euratom haar diensten in de Gids van de Gemeenschap heeft aangeduid);

Overwegende dat *verweerster* heeft geantwoord, dat niets het Hof belet de primaire vordering, ongeacht het lot van de subsidiaire eis, niet-ontvankelijk te verklaren;

dat het evenwel het rechtsgevoel niet zou bevredigen wanneer men in geval van verwerping door het Hof van de primaire vordering door middel van een subsidiair verzoek tot een zelfde resultaat zou kunnen komen;

dat het, voor zoveel men zich ten deze op een nieuw feit wil beroepen, niet aangaat een vergelijking te trekken tussen de omschrijving der standaardfuncties (zaken Muller en Julien) en het besluit 13 personeelsleden (op een totaal van 2.500) naar de rang A 3 te bevorderen;

dat trouwens verzoekers feitelijke posita — met name voor zoveel betreffende de verklaringen van de heer Funck — hetzij als ongeloofwaardig hetzij als ten deze irrelevant moeten worden beschouwd;

Overwegende dat *verzoeker* zich voor wat betreft het onderscheid tussen zijn primaire en zijn subsidiaire vordering op Belgische jurisprudentie beroept en er voor wat de betekenis van een „nieuw feit" aangaat op wijst, dat zijns inziens het Hof tot heden — in de arresten, waarin 's Hofs eerdere uitspraak in de zaak-Collotti niet als nieuw feit is aanvaard — slechts een negatieve beslissing heeft gegeven;

dat het Hof — zij het niet met zoveel woorden — in de arresten Julien en Muller van een meer positieve rechtsopvatting is uitgegaan;

dat verzoeker de volgende definitie voorstelt :

„1. een feit of een besluit dat voor meerdere personen van belang is, niet zijnde een zuiver individuele beslissing;

2. een feit of een besluit dat op de rechtspositie van verzoeker van invloed kan zijn;"

dat men, uitgaande van dit criterium en gezien de stukken, in casu tot de conclusie kan komen, dat „zich ten deze een nieuw feit van wezenlijke betekenis voordoet";

dat met name uit het feit, dat tevoren door de Commissie niet tot aankondiging is overgegaan — in verband met de omstandigheid, dat ingevolge artikel 4 van het Statuut bevordering er slechts toe kan

strekken in een vacature te voorzien en dat zodanige vacature moet worden aangekondigd — blijkt, dat er geen vacature bestond en dat derhalve een mogelijkheid van bevordering zich niet voordeed, doch dat sprake was van herwaardering van functies en indelingen;

dat derhalve aan bevordering van één van verzoekers collega's naar de rang A 3 omzetting der onder diens leiding staande administratieve eenheid in een afdeling moet zijn voorafgegaan, houdende juist deze omzetting van een aantal tevoren niet-gedifferentieerde en zonder meer diensten genoemde administratieve eenheden bedoeld nieuw feit van wezenlijke betekenis in;

Overwegende dat *verweerster* stelt, dat de door verzoeker bedoelde Belgische jurisprudentie voor het gemeenschapsrecht van geen enkele waarde is — gezien de verschillende omstandigheden —;

dat een nieuw feit, zoals verzoeker dat heeft willen definiëeren, niet op „meerdere personen" betrekking behoeft te hebben;

dat integendeel slechts sprake moet zijn van een maatregel van algemene strekking, die een nieuwe fase in het „personeelsbeleid" inluidt;

dat de reeks individuele maatregelen van 1965 trouwens slechts een herhaling betekent van soortgelijke in 1963 en 1964 genomen maatregelen;

dat niet wel is in te zien, waarom een nieuw feit als bedoeld slechts kan bestaan uit in 1965 genomen maatregelen;

dat ten slotte voorafgaande aankondiging met betrekking tot de openstaande plaatsen niet achterwege is gebleven — alleen vond bedoelde publikatie, omdat met vertaling en reproduktie te veel tijd heenging, enkele uren te laat plaats —;

dat deze omstandigheid aanleiding had kunnen geven tot het instellen van een rechtstreeks op nietigverklaring gerichte vordering, doch dat er thans mede kan worden volstaan te constateren, dat de aankondiging van het vergelijkend onderzoek „tempore non suspecto" uitgeschreven, bewijst dat de administratie het door verzoeker gestelde doel — hetwelk zij ook zonder enige aankondiging had kunnen bereiken — niet voor ogen heeft gestaan;

B — *Ten aanzien van de hoofdzaak*

a) De gevorderde nietigverklaring.

Overwegende dat *verzoeker* betoogt, dat hij in een tevoren door hem bekleed ambt is gehandhaafd, welk ambt, gezien de aard der daaraan verbonden werkzaamheden, ingevolge het nieuwe Statuut in een hogere rang dan die in het kader van de integratieprocedure verkregen, had moeten zijn ingedeeld;

dat men zijn rechtspositie had behoren te regelen op grondslag van de omschrijving der standaardfuncties, in aanmerking nemende dat hij

als afdelingshoofd met de leiding van een administratieve eenheid is belast;

dat zulks volgens verzoeker blijkt uit het intern organigram van het Directoraat Administratie en uit de organieke opbouw van het Directoraat-Generaal Administratie en Personeel;

dat hetgeen hij te dien aanzien in de bijlage van zijn klacht d.d. 8 juli 1965 heeft betoogd niet is weersproken, noch voor zoveel de omschrijving zijner werkzaamheden betreft noch voor wat de vergelijking tussen zijn werkzaamheden en die opgedragen aan de heer Maudet — bij de E.E.G.-Commissie met soortgelijke taken als verzoeker belast — aangaat;

Overwegende dat *verweerster* heeft geantwoord, dat de omschrijving der standaardfuncties, voor zoveel betreffende de functie van afdelingshoofd, op de door verzoeker beklede post geen betrekking kan hebben aangezien het gebruik van de term „administratieve eenheid" niet zonder meer indeling in de rang A 3 medebrengt;

dat zulks te meer spreekt nu verzoeker is gesteld onder het gezag van een ambtenaar, die zich werkelijk afdelingshoofd mag noemen;

dat aan bedoeld organigram, waaraan officieel geen enkel gezag toekomt, en aan de Gids van de Europese Gemeenschappen, een eenvoudige inlichtingenlijst, geen enkele bewijskracht mag worden toegekend;

dat voorts de heer Maudet in 1958 is aangenomen tot het verrichten van werkzaamheden, die in het nieuwe Statuut liggen op het niveau van een afdelingshoofd, terwijl verzoeker eerst in 1960 in dienst is genomen tot het vervullen van op een lager niveau gelegen taken, zodat 's Hofs rechtspraak in de zaken 20 en 21-63 (Maudet/E.E.G.-Commissie) niet bij wege van analogie toepasselijk is;

dat anderzijds de taken, waarvoor de heer Maudet in E.E.G.-verband verantwoordelijk gesteld was, bij Euratom dikwijls worden vervuld door de hiërarchisch onmiddellijk boven verzoeker geplaatste ambtenaar;

dat bovendien de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde vergelijkingstabel, betreffende de door beide functionarissen verrichte werkzaamheden, niet geheel juist is;

Overwegende dat *verzoeker* erop wijst, dat in het rapport betreffende zijn bekwaamheden, in 1962 met het oog op zijn aanstelling in vaste dienst uitgebracht, de door hem geleide administratieve eenheid meermalen „afdeling" wordt genoemd en dat hetgeen hij omtrent de analogie tussen zijn eigen positie en die van de heer Maudet heeft betoogd tijdens het administratieve onderzoek, dat op de indiening van zijn klacht ingevolge artikel 90 van het Statuut is gevolgd, niet is weersproken;

dat de toekenning van de rang A 3 aan de naast-hogere ambtenaar het gevolg is geweest van een abnormale situatie, zijnde de onder die ambtenaar geplaatste heer Snoeren toen ook in de rang A 3 ingedeeld;

dat het interne organigram van het Directoraat-Generaal Administratie „tempore non suspecto" was vastgesteld, met geen ander doel dan om aan te geven hoe de taken binnen genoemd Directoraat zouden worden verdeeld;

dat anderzijds door de Commissie in een tot één van verzoekers collega's gerichte brief is erkend, dat de indeling van een functie „wordt bepaald door de eraan verbonden taken en bevoegdheden en niet door de rang van de naast hogere ambtenaar";

dat ten slotte vergelijking van de werkzaamheden van verzoeker en die door de heer Snoeren verricht leert, dat de door eerstgenoemde geleide administratieve eenheid tenminste zo belangrijk is als die, met welker leiding deze laatste is belast;

dat verzoeker, voor zoveel betreft de taken door de heer Maudet en hemzelf vervuld, stelt dat de hem opgedragen bevoegdheden als geheel beschouwd — voor welke hem slechts de rang A 4 werd toegekend en bij welker uitoefening hij door een ambtenaar in rang A 5 werd bijgestaan — overeenkomen met die van drie ambtenaren in de rang A 3 bij de E.E.G.-Commissie (en met die van twee ambtenaren in de rangen A 3 en A 4 bij de Hoge Autoriteit);

dat verzoeker tracht aan de hand van gegevens de uitgebreidheid zijner bevoegdheden aan te tonen;

Overwegende dat *verweerster* met betrekking tot het over verzoeker uitgebrachte beoordelingsrapport — opgemaakt alvorens hij tot het genot der statutaire rechten is toegelaten — heeft geantwoord, dat de gekozen bewoordingen niet kunnen worden ingeroepen om verzoekers indeling discutabel te stellen, zijnde ten deze immers slechts het door het tot aanstelling bevoegde gezag genomen besluit beslissend;

dat anderzijds de betwisting van de gronden van zijn klacht d.d. 8 juli 1965 noodzakelijkerwijze in derzelver afwijzing — die immers verwerping van de tot staving daarvan gebezigde middelen en gronden inhoudt — ligt besloten;

dat de omstandigheid, dat de hiërarchisch boven verzoeker en Snoeren geplaatste ambtenaar dezelfde rang als laatstgenoemde bekleedt op verzoekers positie van geen enkele invloed is;

dat de rangen, toegekend aan deze drie ambtenaren, hun door de Commissie in de uitoefening harer bevoegdheid tot organisatie der diensten en na een naar het niveau hunner onderscheiden taken ingesteld onderzoek zijn verleend, hetgeen juist blijkt uit de tot een van verzoekers collega's gerichte brief, waarop hij meent zich te moeten beroepen;

dat de administratie, ten einde een indeling tot stand te brengen, slechts kon afgaan op het niveau der door betrokkenen verrichte werkzaamheden en niet op quantitatieve gegevens zoals het aantal ondergeschikten;

dat verweerster vergelijking met de diensten van de E.E.G. van de hand wijst en op haar beurt een aantal gegevens opsomt ten bewijze,

dat verzoekers bevoegdheden qua uitgebreidheid niet konden worden vergeleken met die van sommige ambtenaren in de rang A 3;

b) Het subsidiaire verzoek, strekkende tot schadevergoeding

Overwegende dat *verzoeker* subsidiair vordert, dat de te zijnen aanzien gevolgde discriminerende werkwijze als een dienstfout zal worden aangemerkt, welks adequate vergoeding zou moeten bestaan in toekenning van schadevergoeding, berekend op grondslag van de in artikel 7, § 2, van het Statuut voorziene aanvullende toelage;

dat *verweerster* stelt te hebben aangetoond, dat van enige aan de Commissie toe te rekenen dienstfout geen sprake is en het verzoek om toekenning van schadevergoeding niet gegrond acht;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat verzoeker — die op 25 november 1960 bij de E.G.A. in dienst trad ten einde aldaar als hoofd van de Huishoudelijke Dienst werkzaam te zijn en die op 5 maart 1963 als hoofdadministrateur (rang A 5) is aangesteld waarna hem op 13 oktober 1964 bij wege van bevordering de rang A 4 werd toegekend — beroep heeft ingesteld tegen het besluit der Commissie d.d. 22 september 1965, waarin op zijn verzoek voor de rang A 3 in aanmerking te worden gebracht afwijzend is beschikt;

dat verzoeker alzo aanspraak maakt op herclassificatie in verband met het in artikel 102 en bijlage I van het Statuut neergelegde beginsel van overeenstemming tussen functies en rangen en alzo als afdelingshoofd wenst te worden beschouwd, subsidiair zich een schadeloosstelling wenst te zien toegekend ter grootte van de aanvullende toelage bedoeld in artikel 7, § 2, van het Statuut;

Overwegende dat de Commissie het beroep niet-ontvankelijk acht op grond dat verzoeker, in het integratiebesluit d.d. 5 maart 1963 ingedeeld in de rang A 5, de in artikel 91 van het Statuut genoemde termijn heeft verzuimd en eerst op 8 juli 1965 langs administratiefrechtelijke weg in beroep kwam;

De primaire vordering, tot indeling in de rang A 3 strekkende

Overwegende dat vaststaat, dat naar aanleiding van het besluit van 5 maart 1963, waarbij aan verzoeker de rang A 5 is toegekend — en dat hem diezelfde dag is betekend — binnen de in artikel 91 van het Statuut genoemde termijn niet een beroep als aldaar bedoeld is ingesteld;

Overwegende dat verzoeker evenwel betoogt, dat het ten tijde van zijn integratie van algemene bekendheid was, dat de Commissie na haar diensten in directoraten en afdelingen te hebben ingedeeld nog tot herclassificatie der ambtenaren moest overgaan;

dat niet alleen de dienst welker belangen aan verzoeker zijn toevertrouwd in een rapport van zijn meerderen als „afdeling" wordt gequalificeerd, doch dat ook door de Directeur-Generaal Administratie en Personeel, de heer Funck, op 4 april 1963 tegenover de Commissie is verklaard, dat aanstellingen in — of bevorderingen naar — de rang A 3 in beraad werden gehouden opdat ten aanzien van ambten op dat niveau in verband met de structuur van ieder directoraat een nader onderzoek zou kunnen worden ingesteld;

dat de Commissie, toen zij op 31 maart en 8 april 1965 zonder voorafgegane aankondiging van een vergelijkend onderzoek in een aantal gevallen tot bevordering naar de rang A 3 overging, daarmede in feite na omzetting van administratieve eenheden in afdelingen ten aanzien van de betrokken functionarissen een herclassificatie heeft toegepast;

dat het besluit van 8 april 1965, gezien de daardoor tot stand gebrachte indeling der diensten en mede gelet op de wijze waarop deze in de Gids van de Europese Gemeenschappen zijn vermeld, een nieuw feit van wezenlijke betekenis oplevert als gevolg waarvan een nieuwe termijn begint te lopen;

Overwegende evenwel dat het indelingsbesluit van 5 maart 1963 — waaraan geen voorwaarden of voorbehouden zijn verbonden — als definitief moet worden beschouwd, nu wezenlijke, nauwkeurig bepaalde en onderling overeenstemmende feiten, waardoor wordt bewezen dat het een voorlopig karakter draagt, ontbreken;

dat de mededeling, door de Directeur-Generaal Administratie en Personeel aan de Commissie gedaan, op zichzelf niet bewijst dat diens conclusies door de Commissie zijn aanvaard, aangezien de Commissie aan de suggesties van haar diensten geenszins gebonden is en het stilzwijgen van het proces-verbaal te dien aanzien niet als blijk van instemming mag worden uitgelegd;

dat de in de zaak 34-65 aan Uw Hof afgelegde getuigenverklaringen, die in dit geding met goedvinden van partijen zijn overgelegd, niet bewijzen dat aan het indelingsbesluit van 5 maart 1963 een voorlopig karakter toekomt;

dat ter gelegenheid van die indeling niet is gebleken, dat bij de Commissie omtrent de waardering der aan het litigieuze ambt verbonden werkzaamheden aarzeling heeft bestaan;

dat het voorts in dit verband van geen belang is, dat verzoekers dienst in een door zijn superieuren op 13 juni 1962 — dat wil zeggen vóór het indelingsbesluit van 5 maart 1963 — uitgebracht rapport als „afdeling" wordt aangeduid;

dat derhalve de feiten waarop verzoeker zich beroept te zamen onvoldoende grond opleveren om het — in definitieve vorm geredigeerde — besluit als van niet-definitieve aard te beschouwen, vooral in aanmerking genomen dat in het proces-verbaal van de op 22 januari 1963 gehouden 196e zitting der Commissie sprake is van een „algemeen

onderzoek naar de waardering der werkzaamheden, verricht door functionarissen aan welke een statutaire positie is toegekend";

Overwegende dat anderzijds de aanstelling — per 8 april 1965 — van verschillende personeelsleden in de rang A 3 niet als een nieuw feit van zodanige aard is te beschouwen, dat daardoor een nieuwe beroepstermijn een aanvang neemt, zodat het indelingsbesluit in rechte opnieuw ter sprake kan worden gebracht;

dat verzoeker ten onrechte een bezwaar wil ontlenen aan de aanstelling van één der hoofden van dienst van zijn eigen Directoraat — een ambtenaar die tevoren dezelfde rang bekleedde als verzoeker — in de rang A 3 en aan de stilzwijgende omzetting van de betrokken administratieve eenheid in een afdeling;

dat verzoeker immers tegen deze aanstelling niet in beroep is gekomen en nietigverklaring daarvan niet heeft gevorderd;

dat zijn beroep slechts strekt tot het bekomen van een verklaring voor recht, dat hij met ingang van 1 januari 1962, dat wil zeggen met terugwerkende kracht over een tijdvak van drie jaar, in de rang A 3 moet worden aangesteld en derhalve op het indelingsbesluit van 5 maart 1963 zelve betrekking heeft;

dat aanstellingen waartoe in 1965 is overgegaan en waaraan geen terugwerkende kracht is toegekend op het ten aanzien van verzoeker genomen indelingsbesluit van geen enkele invloed zijn;

dat voorts noch al de bevorderingen waartoe sinds 1963 is overgegaan noch de omstandigheid, dat mogelijk in bepaalde gevallen aan de formaliteit van aankondiging van een vergelijkend onderzoek niet is voldaan, achteraf gevolgen kunnen hebben voor het ten aanzien van verzoeker genomen indelingsbesluit, kunnende van heropening van de beroepstermijn met betrekking tot dit laatste geen sprake zijn;

dat de wijze waarop de diensten der Commissie in een Gids der Gemeenschappen worden aangeduid tot de door verzoeker voorgestelde uitlegging onvoldoende grond oplevert;

dat verzoeker derhalve in zijn beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard;

De subsidiaire vordering, tot betaling van schadevergoeding strekkende

Overwegende dat verzoeker op de in het verzoekschrift omschreven gronden toekenning vordert van een uitkering ten titel van schadevergoeding wegens een door de Commissie begane dienstfout, daarin bestaande dat zij verzoekers administratieve eenheid niet als afdeling heeft aangemerkt, doch bedoelde uitkering in het petitum omschrijft als „een bedrag overeenkomende met dat van de in artikel 7, § 2, van het Statuut van de ambtenaren bedoelde aanvullende toelage, welke hem met ingang van 1 januari 1962 had moeten zijn voldaan";

Overwegende dat wanneer aan een partij een op aansprakelijkheid gebaseerde actie openstaat zonder dat enige wetsbepaling haar ertoe

dwingt alsdan tevens nietigverklaring van de schadeveroorzakende onrechtmatige handeling te vorderen, zulks niet wil zeggen, dat zij langs deze weg niet-ontvankelijkverklaring in een op die onrechtmatigheid gebaseerde vordering van dezelfde geldelijke strekking kan ontgaan;

Overwegende dat verzoeker in feite in zijn subsidiair verzoek, niet om schadevergoeding — te waarderen naar de door hem, gezien de aard zijner werkzaamheden, beweerdelijk geleden werkelijke schade — verzoekt, doch om toekenning van een bedrag, overeenkomende met het verschil tussen de door hem ontvangen bezoldiging en die welke hij in de rang A 3 — op welke hij stelt aanspraak te mogen maken — zou hebben genoten;

Overwegende dat verzoeker in het primaire verzoek, betreffende de bij besluit van 5 maart 1963 vastgestelde indeling, niet-ontvankelijk is verklaard, aangezien de door hem gestelde feiten, die hij „nieuwe feiten van wezenlijk belang" noemt, niet van zodanige aard zijn, dat het besluit daardoor in rechte opnieuw ter sprake kan komen, hetgeen het tevens onmogelijk maakt bedoelde feiten als een dienstfout te beschouwen;

dat bedoeld besluit definitief is;

dat verzoeker ten slotte, door zijn verzoek op artikel 7, § 2, van het Statuut te baseren, er zelf op wijst, dat het niet zozeer tot het bekomen van schadevergoeding strekt als wel tot toepassing te zijnen aanzien van genoemde bepaling betreffende bij tewerkstelling ad interim genoten bezoldiging voor welke hij niet meer in aanmerking kan worden gebracht;

dat op al deze gronden verzoeker in het subsidiair gedane verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoeker in het ongelijk gesteld is;

Overwegende dat ingevolge artikel 69, § 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat evenwel kosten, door de Instellingen gemaakt in door personeelsleden der Gemeenschappen aanhangig gemaakte beroepen, krachtens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering te haren laste blijven;

dat het Hof voorts ingevolge artikel 69, § 3, alinea 1, wegens bijzondere redenen de kosten geheel of gedeeltelijk kan compenseren;

dat verzoeker in casu aangaande het definitieve karakter van het besluit van 5 maart 1963 in dwaling kan zijn gebracht;

dat derhalve de helft van de door verzoeker gemaakte kosten van laste van verweerster moeten worden gebracht;

Gezien de proces-stukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gezien het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gezien artikel 152 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gezien het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gezien het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende,

1. Verwerpt het beroep 59-65 als niet-ontvankelijk;
2. Verstaat dat verweerster haar eigen kosten zal dragen alsmede de helft van de door verzoeker gemaakte kosten;
3. Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdzesenzestig.

Trabucchi Delvaux Lecourt

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdzesenzestig.

De Griffier,

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer,

A. Trabucchi

Conclusie van de Advocaat-Generaal K. Roemer van 24 november 1966 [1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Verzoeker in het geding waaromtrent ik mij thans heb uit te spreken is op 25 november 1960 bij de Euratom-Commissie in dienst getreden.

1 — Vertaald uit het Duits.